

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (deviata komora)

z 2. decembra 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica (EÚ) 2015/2366 – Platobné služby – Článok 62 ods. 4 – Uplatniteľné poplatky – Článok 107 ods. 1 – Úplná harmonizácia – Článok 115 ods. 1 a 2 – Prebratie a uplatňovanie – Predplatné káblovej televízie a prístupu k internetu – Zmluvy na dobu neurčitú uzavreté pred dátumom na prebratie tejto smernice – Poplatky uplatňované na platobné transakcie, ak nebolo zriadené priame inkaso, ktoré sa začali až po tomto dátume“

Vo veci C-484/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Oberlandesgericht München (Vyšší krajský súd Mníchov, Nemecko) z 1. októbra 2020 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním:

Vodafone Kabel Deutschland GmbH

proti

Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e. V.,

SÚDNY DVOR (deviata komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe, vykonávajúca funkciu predsedníčky deviatej komory, sudcovia S. Rodin a N. Piçarra (spravodajca),

generálna advokátka: T. Ćapeta,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Vodafone Kabel Deutschland GmbH, v zastúpení: L. Stelten, Rechtsanwalt,
- Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e. V., v zastúpení: C. Hillebrecht, Rechtsanwältin,

* Jazyk konania: nemčina.

- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, M. Hellmann a U. Bartl, splnomocnení zástupcovia,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci F. Meloncelli, avvocato dello Stato,
- Európska komisia, v zastúpení: H. Tserepa-Lacombe a T. Scharf, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 62 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015 o platobných službách na vnútornom trhu, ktorou sa menia smernice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EÚ a nariadenie (EÚ) č. 1093/2010, a ktorou sa zrušuje smernica 2007/64/ES (Ú. v. EÚ L 337, 2015, s. 35).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Vodafone Kabel Deutschland GmbH (ďalej len „Vodafone“) a Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e. V. (Spolková únia centrál a združenie spotrebiteľov, Nemecko) (ďalej len „spolková únia“) vo veci uplatnenia paušálnej sumy za používanie určitých platobných nástrojov na vykonávanie platobných transakcií vyplývajúcich zo zmlúv uzavretých medzi spoločnosťou Vodafone a spotrebiteľmi.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 6, 53 a 66 smernice 2015/2366 znejú:
 - „(6) Na vyplnenie regulačných medzier a zároveň na zabezpečenie väčšej právnej istoty a jednotného uplatňovania legislatívneho rámca v celej Únii by sa mali stanoviť nové pravidlá. Súčasným a novým hráčom na trhu by sa mali zaručiť rovnocenné prevádzkové podmienky, čím sa umožní, aby nové spôsoby platby oslovili širší trh, a zabezpečí sa vyššia úroveň ochrany spotrebiteľa pri využívaní uvedených platobných služieb v rámci celej Únie. ...
 - ...
 - (53) Keďže spotrebiteľia a podniky nie sú v rovnakej situácii, nepotrebujú ani rovnakú úroveň ochrany. Hoci je dôležité zaručiť práva spotrebiteľov ustanoveniami, od ktorých sa nemožno zmluvne odchýliť, je rozumné, aby sa podniky a organizácie mohli dohodnúť inak, ak nejde o dohodu so spotrebiteľom. ... V každom prípade by sa však niektoré základné ustanovenia tejto smernice mali uplatňovať vždy bez ohľadu na postavenie používateľa.

...

- (66) Odlišné postupy v jednotlivých štátoch, pokiaľ ide o spoplatnenie používania daného platobného nástroja (ďalej len „účtovanie príplatkov“), viedli k extrémnej nejednotnosti na platobnom trhu Únie a k zmäteniu spotrebiteľov, predovšetkým v oblasti elektronického obchodu a v cezhraničnom kontexte. ... Pádne dôvody na revíziu praxe účtovania príplatkov navyše podporuje skutočnosť, že v nariadení [Európskeho parlamentu a Rady] (EÚ) 2015/751 [z 29. apríla 2015 o výmenných poplatkoch za platobné transakcie viazané na kartu (Ú. v. EÚ L 123, 2015, s. 1)] sa stanovujú pravidlá pre výmenné poplatky za platby viazané na kartu. ... V dôsledku toho by mali členské štáty zvážiť možnosť zabrániť príjemcom platby požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov, v prípade ktorých sú výmenné poplatky regulované v kapitole II nariadenia (EÚ) 2015/751.“

- 4 Článok 4 tejto smernice, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, znie takto:

„Na účely tejto smernice:

...

5. „platobná transakcia“ je úkon, ktorým je vklad, prevod alebo výber finančných prostriedkov, a to na podnet platiteľa alebo v jeho mene alebo na podnet príjemcu platby, bez ohľadu na akékoľvek súvisiace povinnosti medzi platiteľom a príjemcom platby;

...

8. „platiteľ“ je fyzická alebo právnická osoba, ktorá je majiteľom platobného účtu a ktorá povolí platobný príkaz z tohto platobného účtu, alebo v prípade, že platobný účet neexistuje, fyzická alebo právnická osoba, ktorá dáva platobný príkaz;

9. „príjemca platby“ je fyzická alebo právnická osoba, ktorá je zamýšľaným príjemcom finančných prostriedkov, ktoré sú predmetom platobnej transakcie;

10. „používateľ platobných služieb“ je fyzická alebo právnická osoba, ktorá používa platobnú službu ako platiteľ, príjemca platby, alebo ako platiteľ aj príjemca platby;

...

13. „platobný príkaz“ je pokyn platiteľa alebo príjemcu svojmu poskytovateľovi platobných služieb, ktorým žiada o vykonanie platobnej transakcie;

14. „platobný nástroj“ je personalizované zariadenie (zariadenia) a/alebo súbor postupov dohodnutých medzi používateľom platobných služieb a poskytovateľom platobných služieb, ktoré sa používajú na iniciovanie platobného príkazu;

...

20. „spotrebiteľ“ je fyzická osoba, ktorá v zmluvách o poskytovaní platobných služieb, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná inak než na účely svojej obchodnej, podnikateľskej alebo profesijnej činnosti;

...“

- 5 Článok 62 uvedenej smernice, nazvaný „Uplatniteľné poplatky“, vo svojich odsekoch 3 až 5 stanovuje:

„3. Poskytovateľ platobných služieb nebráni príjemcovi platby, aby od platiteľa žiadal poplatok alebo mu ponúkol zľavu alebo ho iným spôsobom smeroval k používaniu daného platobného nástroja. Akékoľvek uplatňované poplatky nesmú presiahnuť priame náklady, ktoré platí príjemca platby za používanie konkrétneho platobného nástroja.

4. V každom prípade členské štáty zabezpečia, aby príjemca platby nepožadoval poplatky za používanie platobných nástrojov, v prípade ktorých sú výmenné poplatky regulované podľa kapitoly II nariadenia (EÚ) 2015/751, a ani za tie platobné služby, na ktoré sa uplatňuje nariadenie [Európskeho parlamentu a Rady] (EÚ) č. 260/2012 [zo 14. marca 2012, ktorým sa ustanovujú technické a obchodné požiadavky na úhrady a inkasá v eurách a ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 924/2009 (Ú. v. EÚ L 94, 2012, s. 22)].

5. Členské štáty môžu zakázať alebo obmedziť právo príjemcu platby požadovať poplatky vzhľadom na potrebu povzbudiť hospodársku súťaž a podporiť používanie efektívnych platobných nástrojov.“

- 6 Článok 107 tej istej smernice, nazvaný „Úplná harmonizácia“, v odseku 1 stanovuje:

„Bez toho, aby bol dotknutý... článok 62 ods. 5..., nesmú členské štáty, pokiaľ táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, zachovávať ani zavádzať iné ustanovenia, než sú stanovené v tejto smernici.“

- 7 Článok 115 smernice 2015/2366, nazvaný „Transpozícia“, vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Členské štáty do 13. januára 2018 prijmú a uverejnia opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. ...

2. Uvedené opatrenia uplatňujú od 13. januára 2018.

...“

Nemecké právo

- 8 § 270a Bürgerliches Gesetzbuch (Občiansky zákonník) v znení uplatniteľnom od 13. januára 2018 (ďalej len „BGB“) stanovuje:

„Zmluva, na základe ktorej je dlžník povinný zaplatiť poplatok za používanie základného inkasného systému SEPA [(jednotnej oblasti platieb v eurách)], inkasného systému SEPA pre spoločnosti, prevodného príkazu SEPA alebo platobnej karty, je neplatná. Prvá veta sa vzťahuje na používanie platobných kariet len v prípade platobných transakcií so spotrebiteľmi, pokiaľ sa na nich uplatňuje kapitola II [nariadenia 2015/751].“

- 9 Článok 229 ods. 45 Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (zákon, ktorým sa zavádza Občiansky zákonník) (ďalej len „EGBGB“) stanovuje:

„1. Na záväzkové vzťahy, ktorých predmetom je vykonanie platobných transakcií a ktoré vznikli po 13. januári 2018, sa uplatní len BGB a článok 248 [tohto zákona] v znení platnom od 13. januára 2018.

2. Na záväzkové vzťahy, ktorých predmetom je vykonanie platobných transakcií a ktoré vznikli do 13. januára 2018, sa uplatní BGB a článok 248 [tohto zákona] v znení platnom do 13. januára 2018, pokiaľ v odsekoch 3 a 4 nie je určené inak.

3. Ak v prípade záväzkového vzťahu v zmysle odseku 2 sa so spracovaním platobnej transakcie začalo až po 13. januári 2018, na túto platbu sa uplatní len BGB a článok 248 [tohto zákona] v znení platnom od 13. januára 2018.

...

5. § 270a BGB sa uplatní na všetky záväzkové vzťahy, ktoré vznikli od 13. januára 2018.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 10 Vodafone je prevádzkovateľka káblovej siete a poskytovateľka prístupu k internetu, vykonávajúca svoju činnosť na nemeckom území. Od prebratia smernice 2015/2366 do nemeckého práva, t. j. od 13. januára 2018, Vodafone rozlišuje medzi zmluvami o telekomunikačných službách a o službách káblovej retransmisie uzavretými pred týmto dátumom a zmluvami uzavretými po uvedenom dátume. V prípade prvej kategórie zmlúv uplatňuje tento hospodársky subjekt na základe všeobecnej zmluvnej podmienky paušálnu sumu nazývanú „Selbstzahlerpauschale“ (paušálny poplatok za platbu vykonanú samotným zákazníkom) vo výške 2,50 eura za platobnú transakciu na zákazníkov, ktorí neudelia danému subjektu oprávnenie na priame inkaso, ale faktúry platia sami prevodom SEPA. Táto položka sa však už nenachádza v cenníku, ktorý sa uplatňuje na druhú kategóriu zmlúv.
- 11 Vodafone sa domnieva, že má právo uplatňovať uvedenú položku na platobné transakcie začaté na vykonanie zmlúv uzavretých pred 13. januárom 2018 a vyberať uvedený paušálny poplatok za tieto transakcie aj po tomto dátume. Podľa tohto hospodárskeho subjektu sa zákaz vyberať dodatočné poplatky stanovený v § 270a BGB uplatňuje len na zmluvy na dobu neurčitú uzavreté od 13. januára 2018. Keďže článok 229 ods. 45 bod 5 EGBGB odkazuje na vznik záväzku od 13. januára 2018, nemôže prichádzať do úvahy retroaktívne uplatnenie § 270a BGB na zmluvy uzavreté pred týmto dátumom, hoci platobné transakcie založené na týchto zmluvách sa začali až od uvedeného dátumu.
- 12 Spolková únia tvrdí, že zákaz vyberať dodatočné poplatky od 13. januára 2018 stanovený v § 270a BGB sa uplatňuje aj na platobné transakcie začaté po tomto dátume na vykonanie zmlúv uzavretých pred týmto dátumom, keďže cieľom článku 62 ods. 4 smernice 2015/2366 je zaviesť rovnaké podmienky na vnútornom trhu platobných služieb k 13. januáru 2018. Okrem toho prechodné ustanovenie uvedené v článku 229 ods. 45 EGBGB sa má podľa bodu 3 tohto článku vykladať v tom zmysle, že od 13. januára 2018 sa nová právna úprava uplatňuje na všetky platobné transakcie začaté po tomto dátume vrátane tých, ktoré sa zakladajú na zmluvách uzatvorených pred uvedeným dátumom.

- 13 Za týchto podmienok spolková únia podala žalobu, ktorou sa domáhala, aby Vodafone prestala uplatňovať na všetky platobné transakcie začaté od 13. januára 2018 paušálny poplatok za platbu vykonanú samotným zákazníkom a dosiahla vo veci úspech.
- 14 Oberlandesgericht München (Vyšší krajský súd Mníchov, Nemecko), na ktorý Vodafone podala odvolanie, sa prikláňa k názoru, že § 270a BGB, ktorým sa preberá článok 62 ods. 4 smernice 2015/2366 do nemeckého práva, sa uplatní aj vtedy, keď zmluvná povinnosť, ktorá je základom platobných transakcií, vznikla pred 13. januárom 2018, ale tieto transakcie, ktoré sú splatné k určitému periodicky sa opakujúcemu dátumu, spravidla raz za mesiac, sa začnú až po tomto dátume.
- 15 Podľa tohto súdu bol totiž od 13. januára 2018, a to nezávisle od dátumu uzatvorenia zmlúv na dobu neurčitú, zavedený v Únii jednotný režim poplatkov na trhu s platobnými prostriedkami, takže zákaz vyberať dodatočné poplatky stanovený v tomto ustanovení sa uplatňuje aj na zmluvy na dobu neurčitú uzatvorené pred 13. januárom 2018.
- 16 Uvedený súd tiež uvádza, že článok 229 ods. 45 bod 5 EGBGB, ktorý odkazuje len na vznik zmluvného záväzku, zatiaľ čo smernica 2015/2366 na tento vznik neodkazuje, predstavuje spochybnenie plnej uplatniteľnosti zákazu účtovať dodatočné poplatky za platobné transakcie začaté od 13. januára 2018, ak zmluvná povinnosť, ktorá je základom týchto operácií, vznikla pred týmto dátumom.
- 17 Za týchto podmienok Oberlandesgericht München (Vyšší krajský súd Mníchov) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 62 ods. 4 [smernice 2015/2366] vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave alebo praxi, ktoré ako prechodný režim v prípade záväzkových vzťahov so spotrebiteľmi na dobu neurčitú umožňujú zaviesť zákaz poplatkov za používanie platobných nástrojov a platobných služieb podľa vnútroštátnej vykonávacej právnej úpravy len vtedy, ak predmetný záväzkový vzťah vznikol po 13. januári 2018, no nie vtedy, ak predmetný záväzkový vzťah vznikol pred 13. januárom 2018, pričom s (inými) platobnými transakciami sa začalo až po 13. januári 2018?“

O prejudiciálnej otázke

- 18 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 62 ods. 4 smernice 2015/2366 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave alebo praxi, podľa ktorých sa v rámci zmlúv na dobu neurčitú uzavretých so spotrebiteľmi zákaz požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov a za platobné služby uvedené v tomto ustanovení vzťahuje len na platobné transakcie začaté na vykonanie zmlúv uzavretých po 13. januári 2018, takže tieto poplatky sa naďalej uplatňujú na platobné transakcie začaté po tomto dátume na vykonanie zmlúv na dobu neurčitú uzatvorených pred týmto istým dátumom.
- 19 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdného dvora treba na účely výkladu ustanovenia práva Únie zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudky z 13. októbra 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, bod 26, a z 26. januára 2021, Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie, C-16/19, EU:C:2021:64, bod 26).

- 20 Pokiaľ ide o znenie článku 62 ods. 4 smernice 2015/2366, tento článok stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby príjemca v zmysle článku 4 bodu 9 tejto smernice nemohol požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov, v prípade ktorých sú výmenné poplatky regulované podľa kapitoly II nariadenia 2015/751, a ani za tie platobné služby, na ktoré sa uplatňuje nariadenie č. 260/2012. Zo znenia tohto ustanovenia nevyplýva žiadne spresnenie týkajúce sa časovej pôsobnosti tohto zákazu.
- 21 Za týchto podmienok sa treba zamerať na kontext, do ktorého patrí zákaz požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov a za platobné služby uvedené v článku 62 ods. 4 smernice 2015/2366, ako aj na ciele sledované touto smernicou.
- 22 Pokiaľ ide o kontext článku 62 ods. 4 smernice 2015/2366, v prvom rade treba uviesť, že podľa článku 115 ods. 1 a článku 115 ods. 2 prvého pododseku tejto smernice, hoci členské štáty musia prijať a uverejniť opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 13. januára 2018, tieto ustanovenia sa stanú uplatniteľnými až od tohto dátumu.
- 23 V druhom rade, keďže článok 62 ods. 4 smernice 2015/2366 obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nemôžu podľa článku 107 ods. 1 tejto smernice od dátumu stanoveného v článku 115 ods. 2 prvom pododseku uvedenej smernice ponechať v platnosti ani zaviesť iné ustanovenia.
- 24 Napokon, keďže zákaz požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov a za platobné služby uvedené v článku 62 ods. 4 smernice 2015/2366 sa uplatňuje na platobné transakcie v zmysle článku 4 bodu 5 tejto smernice „bez ohľadu na akékoľvek súvisiace povinnosti medzi platiteľom a príjemcom platby“, relevantným dátumom na účely uplatnenia tohto zákazu je dátum, keď sa platobná transakcia začína, a nie dátum vzniku povinnosti, ktorá je základom tejto platobnej transakcie.
- 25 Zo systematického výkladu článku 62 ods. 4 smernice 2015/2366 tak vyplýva, že zákaz požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov a za platobné služby uvedené v tomto ustanovení sa uplatňuje na všetky platobné transakcie začaté od 13. januára 2018.
- 26 Pokiaľ ide o ciele sledované smernicou 2015/2366, treba uviesť, že vzhľadom na to, že ochrana spotrebiteľov v politikách Únie je okrem iného zakotvená v článku 169 ZFEÚ, ako aj v článku 38 Charty základných práv Európskej únie (pozri analogicky rozsudok z 2. marca 2017, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main*, C-568/15, EU:C:2017:154, bod 28), cieľom tejto smernice je podporiť intenzívnejšiu integráciu vnútorného trhu platobných služieb, ako aj chrániť užívateľov týchto služieb, a najmä poskytnúť vysokú úroveň ochrany tým, ktorí majú postavenie spotrebiteľov, ako to vyplýva najmä z odôvodnení 6 a 53 danej smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. novembra 2020, *DenizBank*, C-287/19, EU:C:2020:897, bod 102 a citovanú judikatúru).
- 27 Okrem toho, ako vyplýva z odôvodnenia 66 smernice 2015/2366, normotvorca Únie chcel prostredníctvom zákazu stanoveného v článku 62 ods. 4 tejto smernice prekonať rozdrobenosť prístupov používaných v jednotlivých štátoch, pokiaľ ide o účtovanie poplatkov za používanie určitých platobných nástrojov, t. j. rozdrobenosť, ktorá viedla k extrémnej nejednotnosti na platobnom trhu Únie a k zmäteniu spotrebiteľov, predovšetkým v oblasti elektronického obchodu alebo v cezhraničnom kontexte.

- 28 Akékoľvek rozdielne uplatňovanie tohto zákazu podľa toho, či povinnosti, ktoré sú základom platobných transakcií začatých od 13. januára 2018, vznikli pred týmto dátumom, alebo po ňom, by ohrozilo harmonizáciu na úrovni Únie stanovenú článkom 62 ods. 4 smernice 2015/2366 v spojení s článkom 107 ods. 1 tejto smernice a cieľ sledovaný touto smernicou, ktorým je ochrana spotrebiteľov na vnútornom trhu platobných služieb, by bol oslabený.
- 29 V tomto kontexte treba navyše odmietnuť tvrdenie, ktoré uviedla Vodafone vo svojich písomných pripomienkach, podľa ktorého by boli porušené zásady zákazu retroaktivity zákona a ochrany legitímnej dôvery z dôvodu časovej pôsobnosti, ktorá by bola takto priznaná článku 62 ods. 4 smernice 2015/2366.
- 30 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nová právna norma sa v zásade uplatní od nadobudnutia účinnosti aktu, ktorým sa táto norma zavádza, a že hoci sa neuplatní na právne situácie, ktoré vznikli a definitívne prebehli za účinnosti predchádzajúceho zákona, uplatní sa na ich budúce účinky, ako aj na nové právne situácie, pokiaľ zo znenia, štruktúry alebo cieľa tohto pravidla jasne nevyplýva, že tomuto pravidlu sa má priznať retroaktívny účinok. Tak je to najmä v prípade, keď novú normu sprevádzajú osobitné ustanovenia, ktoré konkrétne určujú podmienky jej časovej platnosti, pričom jej priznajú takýto účinok (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. mája 2020, Azienda Municipale Ambiente, C-15/19, EU:C:2020:371, body 56 a 57, ako aj citovanú judikatúru).
- 31 Keďže však v prejednávanej veci sa článok 62 ods. 4 smernice 2015/2366, ako vyplýva z bodu 25 tohto rozsudku, netýka platobných transakcií vykonaných pred 13. januárom 2018, toto ustanovenie sa netýka právnych situácií definitívne prebehnutých pred týmto dátumom, a teda nemá retroaktívny účinok. Okrem toho, pokiaľ ide o platobné transakcie začaté po 13. januári 2018 na vykonanie zmlúv na dobu neurčitú uzavretých pred týmto dátumom, článok 62 ods. 4 smernice 2015/2366 je len prípadom uplatnenia nového právneho pravidla na budúce účinky situácie, ktorá vznikla počas účinnosti predchádzajúceho pravidla.
- 32 Napokon, pokiaľ sa vnútroštátny súd domnieva, že článok 229 ods. 45 bod 5 EGBGB spochybňuje plnú uplatniteľnosť zákazu účtovať dodatočné poplatky za platobné transakcie začaté po 13. januári 2018, ak tieto transakcie vyplývajú zo zmluvnej povinnosti, ktorá vznikla pred týmto dátumom, prináleží tomuto súdu v súlade s ustálenou judikatúrou overiť, či toto ustanovenie môže byť predmetom výkladu, ktorý by bol v súlade s článkom 62 ods. 4 smernice 2015/2366, ako bol vysvetlený v bode 25 tohto rozsudku, s cieľom zaistiť pri rozhodovaní o spore, ktorý mu bol predložený, plnú účinnosť práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. októbra 2020, Association française des usagers de banques, C-778/18, EU:C:2020:831, bod 59 a citovanú judikatúru).
- 33 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 62 ods. 4 smernice 2015/2366 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave alebo praxi, podľa ktorých sa v rámci zmlúv na dobu neurčitú uzavretých so spotrebiteľmi zákaz požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov a za platobné služby uvedené v tomto článku 62 ods. 4 vzťahuje len na platobné transakcie začaté na vykonanie zmlúv uzavretých po 13. januári 2018, takže tieto poplatky sa naďalej uplatňujú na platobné transakcie začaté po tomto dátume na vykonanie zmlúv na dobu neurčitú uzatvorených pred týmto istým dátumom.

O trovách

- 34 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (deviata komora) rozhodol takto:

Článok 62 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015 o platobných službách na vnútornom trhu, ktorou sa menia smernice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EÚ a nariadenie (EÚ) č. 1093/2010, a ktorou sa zrušuje smernica 2007/64/ES, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave alebo praxi, podľa ktorých sa v rámci zmlúv na dobu neurčitú uzavretých so spotrebiteľmi zákaz požadovať poplatky za používanie platobných nástrojov a za platobné služby uvedené v tomto článku 62 ods. 4 vzťahuje len na platobné transakcie začaté na vykonanie zmlúv uzavretých po 13. januári 2018, takže tieto poplatky sa naďalej uplatňujú na platobné transakcie začaté po tomto dátume na vykonanie zmlúv na dobu neurčitú uzatvorených pred týmto istým dátumom.

Podpisy